

ĐỀ CHÍNH THỨC
(Đề thi có 02 trang)

Họ và tên học sinh:.....
Số báo danh: ..... Lớp.....

I. ĐỌC HIỂU (3.0 điểm)

Đọc đoạn trích sau và thực hiện các yêu cầu nêu ở dưới:

Bức tranh của tôi

Tường nhà tôi thường treo nhiều tranh
Đẹp nhất vẫn là bức tranh màu xanh
Cửa sổ
Khói trắng dăng dăng ngang tầm thành phố
Dãy núi lam sương, cánh đồng biếc mạ...
Và rung rinh vài nhánh cây, chùm quả
Cùng với những gì gọi là cuộc đời
Tất cả dẫm trên nền vĩnh cửu: bầu trời
Bức tranh màu xanh tôi thường say ngắm nhất
Mỗi tia sáng làm đổi thay màu sắc
Mỗi hạt mưa, làn sương, cánh chim
Đã khảm vào tôi từ thuở biết nhìn
Và phác trong tôi bao đường nét bình yên
Rồi một sáng tôi nghe lời bức tranh trầm trầm:
"- Anh không thể chỉ đắm say đứng ngắm
Anh phải là một nét vẽ dấu đơn sơ"

(Nguyễn Duy, trích từ tập thơ Cát trắng, NXB Quân đội nhân dân, 1973)

Câu 1/ Xác định phong cách ngôn ngữ của văn bản.

Câu 2/ Theo tác giả, bức tranh nào là đẹp nhất? Bức tranh ấy được vẽ lên bởi những màu sắc, hình ảnh nào?

Câu 3/ Chỉ ra và nêu tác dụng của một biện pháp tu từ được nhà thơ sử dụng trong các dòng thơ sau :

“ Mỗi tia sáng làm đổi thay màu sắc
Mỗi hạt mưa, làn sương, cánh chim
Đã khảm vào tôi từ thuở biết nhìn
Và phác trong tôi bao đường nét bình yên”

Câu 4/ “*Bức tranh màu xanh*” được nói đến trong đoạn trích gọi cho anh/chị suy nghĩ gì?

II. LÀM VĂN (7.0 điểm)

Câu 1. (2.0 điểm)

Anh/chị hãy viết một đoạn văn ngắn (khoảng 200 chữ) về điều bản thân cần làm để giữ thái độ lạc quan trong cuộc sống.

Câu 2. (5.0 điểm)

Cảm nhận của anh/ chị về vẻ đẹp hình tượng sông Đà trong đoạn văn sau:

“Thuyền tôi trôi trên Sông Đà. Cảnh ven sông ở đây lặng tờ. Hình như đời Lí đời Trần đời Lê, quãng sông này cũng lặng tờ đến thế mà thôi. Thuyền tôi trôi qua một nương ngô nhú lên mấy lá ngô non đầu mùa. Mà tịnh không một bóng người. Cỏ gianh đồi núi đang ra những nõn búp. Một đàn hươu cúi đầu ngón búp cỏ gianh đẫm sương đêm. Bờ sông hoang dại như một bờ tiền sử. Bờ sông hồn nhiên như một nỗi niềm cổ tích tuổi xưa. Chao ôi, thấy thèm được giật mình vì một tiếng còi xúp-lê của một chuyến xe lửa đầu tiên đường sắt Phú Thọ - Yên Bái - Lai Châu. Con hươu thơ ngộ ngẩng đầu nhung khỏi áng cỏ sương, chăm chăm nhìn tôi nhìn tôi lừ lừ trôi trên một mũi dờ. Hươu vênh tai, nhìn tôi không chớp mắt mà như hỏi tôi bằng cái tiếng nói riêng của con vật lành: “Hỡi ông khách Sông Đà, có phải ông cũng vừa nghe thấy một tiếng còi sương?”. Đàn cá dầm xanh quẫy vọt lên mặt sông bụng trắng như bạc rơi thoi. Tiếng cá đập nước sông đuổi mất đàn hươu vọt biển. Thuyền tôi trôi trên “Dải Sông Đà bọt nước lênh dênh - Bao nhiêu cảnh bấy nhiêu tình” của “một người tình nhân chưa quen biết” (Tản Đà). Dòng sông quăng này lững lờ như nhớ thương những hòn đá thác xa xôi để lại trên thượng nguồn Tây Bắc”.

(Trích “*Người lái đò sông Đà*” - Nguyễn Tuân, Theo Sách Ngữ văn 12- tập một, NXB Giáo dục)

-----HẾT-----